

РЕШЕНИЕ

№ 19566

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА Н. КОЕМДЖИЕВА
като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело №
20231110140882 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 21.08.2023 г., подадена от П. А. С. срещу „Е А Т“ ЕАД, с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 10 524,42 лева, представляваща дължимото обезщетение поради прекратяване на трудовото му правоотношение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, в размер на brutното трудово възнаграждение в рамките на шестмесечен срок, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Ищецът претендира осъждането на ответника и за сумата от 2811,26 лева – мораторна лихва, начислено върху стойността на главния дълг за периода от 01.01.2021 г. до 19.07.2023 г. Твърди, че на 01.05.2010 г. постъпил на работа в „Стройинжект“ АД по силата на сключен с работодателя трудов договор № 32 от 28.04.2010 г. Твърди, че считано от 21.10.2013 г. била вписана промяна в наименованието на дружеството – работодател от „Стройинжект“ АД на „Е Ал Г АД. По силата на трудов договор № 94/31.05.2019 г. възникнало трудово правоотношение между ищеца и „Е Ал Г АД. , представлявано от изпълнителния директор Валентин Трашлиев, което било прекратено със Заповед № 195/30.10.2020 г., считано от 04.11.2020 г. Навежда доводи, че е полагал труд в посочените дружество в продължение на десет години, шест месеца и три дни, като доколкото упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, счита че на основание чл. 222, ал. 3 КТ ответникът му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от шест месеца. Поддържа, че са реализирани елементите от фактическия състав на правото му по чл. 222, ал. 3 КТ, който включва кумулативното наличие на прекратено трудовото правоотношение и

придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Началната дата, считано от която му била отпусната пожизнена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 КСО била 10.03.2016 г. Счита, че посочените дружества, в които е престираал труд по трудово правоотношение се характеризират като „група от предприятия“ по смисъла на пар. 1, т. 5 от ДР на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Твърди, че при съобразяване на датата на прекратяване на трудовото му правоотношение при ответника – 04.11.2020 г., то дължимото обезщетение следва да бъде изчислено на база последно полученото от него брутно трудово възнаграждение за месец октомври 2020 г., в размер на 1754,07 лева. Сочи, че на основание чл. 228, ал. 3 КТ, дължимото обезщетение е следвало да му бъде изплатено от ответника до края на месец декември 2020 г., поради което са налице основания за претендиране на мораторно обезщетение, считано от 01.01.2021 г. Поддържа, че въпреки изпратена до ответника покана за доброволно изплащане на обезщетението към настоящия момент липсва изпълнение на изискуемото вземане. В тази връзка, моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение поради прекратяването на трудовото му правоотношение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 10 524,42 лева, ведно със законната лихва за забава от датата на исковата молба до окончателното изплащане на дълга, както и мораторно обезщетение на стойност 2811,26 лева, начислено върху стойността на главното вземане за периода 01.01.2021 г. – 19.07.2023 г. Претендира разноски. В срока по чл. 131 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Навежда доводи за неоснователност на предявените искиви претенции. Потвърждава наличието на сключен с ищеца трудов договор от 31.05.2019 г., който бил прекратен със Заповед № 195/30.10.2020 г., считано от 04.11.2020 г. Оспорва наличието на предпоставките за изплащане на претендираното обезщетение по аргумент, че ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на 10.03.2016 г., което предшествало възникването на трудовото му правоотношение с ответното дружество. Отбелязва, че към датата на придобиване на правото на пенсия на ищеца, същият е бил служител в „Е Ал Г АД. Поддържа, че задължен по смисъла на чл. 222, ал. 3 КТ е бил работодателят, при когото е било придобито правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а именно „Е Ал Г АД. Твърди, че не са налице основания за ангажиране на отговорността му. Не оспорва размера на полученото от ищеца брутно трудово възнаграждение за месец октомври 2020 г. Моли съда да отхвърли предявените искиве като неоснователни. В последното по делото съдебно заседание страните са редовно призовани, не се явяват и не изпращат представители. Подават писмени молби, чрез които поддържат исканията си.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното: безспорни между страните са фактите, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на сключен трудов договор № 94/31.05.2019 г., което било прекратено със Заповед № 195/30.10.2020 г., считано от 04.11.2020 г., както и че полученото последно трудово възнаграждение от ищеца, дължимо за месец октомври 2020 г., е било на стойност 1754,07 лева.

От ищеца е представено копие на трудов договор, сключен между него и трето по делото лице – С АД, от 28.04.2010 г. (л. 6 – л. 7 от делото), от който се установява, че трудово правоотношение е възникнало между тези лица на тази дата. От представеното копие на актуална справка за пенсионер,

издадено от Националния осигурителен институт (л. 15 от делото) се установява, че ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на 10.03.2016 г. Със сключен трудов договор от 31.05.2019 г. (л. 10 – л. 12 от делото) е възникнало трудовото правоотношение между страните, прекратено по взаимно съгласие на основание чл. 325 със Заповед от 30.10.2020 г. (л. 12 от делото). Всички тези факти не се оспорват от страните.

След извършена служебна справка в Търговския регистър, настоящият състав установи, че на 21.10.2013 г. фирмата на първоначалния работодател на ищеца е променена – от Стройинжект на Е А Г Установява се също така, че ответникът „„Е Ал Г АД. е с едноличен собственик на капитала – лицето В Т, като същият е и представител и участник в съвета на директорите на Е Ал Г АД. Т.е. доказано е и качеството на „„Е Ал Г АД. и Ев А Г АД като група предприятия по смисъла на § 1, т. 2а от КТ. Този факт също не се оспорва от страните.

На база така възприетите факти, съдът достига до следните правни изводи: За правото на обезщетение на основание чл. 222, ал. 3 КТ е необходимо работникът или служителят да е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо на каква възраст и независимо от основанията за прекратяване. При наличие на тези предпоставки тъй има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от два месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца и това обезщетение е допустимо да се изплаща само веднъж. Предпоставките за придобиване право на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ са: прекратяване на трудовото правоотношение, независимо на какво основание и към момента на прекратяването работникът или служителят да е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Критерий за придобиване право на увеличения размер на обезщетението е придобиването на последните 10 години трудов стаж при един и същ работодател или в същата група предприятия.

По отношение на направеното от ответника възражение, съдът се солидаризира напълно с установената трайна практика на върховната инстанция. Задължен по смисъла на чл. 222, ал. 3 КТ е този работодател, при когото първоначално е придобито правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Ако впоследствие работникът постъпи на нова работа, независимо от това дали е упражнил правото си на пенсия или не, той няма право на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ. Претенцията спрямо работодателя, при когото правото е първоначално възникнало обаче се запазва на общо основание. От този работодател работникът или служителят може да търси обезщетението по общия ред, стига да не е погасено по давност – така Решение № 50082 от 14.07.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1463/2022 г., III г. о., ГК и цитираната в него съдебна практика. По делото е безспорно, че правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст е придобито от ищеца на 10.03.2016 г. За пълнота следва да се отбележи, че по делото не е установено дали към този момент той е бил служител на Е Г АД, тъй като по делото не е установено кога и на какво основание трудовото му правоотношение с този работодател е било прекратено. Този факт обаче е ирелевантен, тъй като е безспорно, че към момента на придобиването на тази пенсия, ищецът не е бил служител на ответника. Следователно ответникът не е пасивно материално легитимиран да отговаря за предявеното обезщетение. Главният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Като обусловен от него на отхвърляне подлежи и

акцесорният иск за присъждане на мораторна лихва.

С оглед изхода на делото разноси се дължат единствено на ответника. От него нито се претендират, нито се доказват такива, следователно разноси между страните не се дължат.

Държавните такси по исковете, които се отхвърлят като неоснователни следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. А. С., ЕГН: *****, със служебен адрес иск с правно основание чл. 222, ал. 3 КТ за осъждане на Е А Т ЕАД, ЕИК: с адрес да му заплати сумата от 10524,42 лева – обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст към работодателя или група от предприятия за повече от десет години, ведно със законната лихва върху тази сума от 21.07.2023 г. до окончателното изплащане, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. А. С., ЕГН: *****, иск с правно основание чл. 86, ал. 2 ЗЗД за осъждане на Е А Т ЕАД, ЕИК: да му заплати сумата от 2811,26 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 01.01.2021 г. до 20.07.2023 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____